

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศต่าง ๆ นั้น ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของแนวคิด 2 แนวความคิดด้วยกัน คือ แนวความคิดในการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control Model) และ หลักความชอบด้วยกระบวนการทางกฎหมาย (Due Process Model) ที่มีแนวคิดในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ซึ่งกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ดี ต้องพยายามรักษาความสมดุล (Balance) ระหว่าง อำนาจอรัฐในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ และหลักประกันสิทธิเสรีภาพของประชาชน เป้าหมายสองประการนี้ จะต้องไม่โน้มเอียงไปทางใดทางหนึ่งมากนัก¹ กล่าวคือ หากคำนึงถึงแต่ความคล่องตัวในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษมากเกินไป ประชาชนก็อาจได้รับความเดือดร้อน เพราะเจ้าหน้าที่ของรัฐจะมีอำนาจอย่างกว้างขวางที่จะกระทำการใด ๆ อันเป็นการกระทบสิทธิของประชาชนได้ ไม่ว่าจะเป็นการจับ การค้น การสอบสวน การควบคุมตัว ฯลฯ และในทำนองเดียวกัน หากกฎหมายมุ่งจะคุ้มครองแต่สิทธิและเสรีภาพของประชาชน มากเกินไป โดยเกรงว่าประชาชนจะได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่รัฐ ผู้กระทำความผิดก็อาจพ้นจากการนำตัวมาลงโทษได้ อันจะก่อให้เกิดผลเสียหายต่อสังคม²

ดังนั้นในแต่ละประเทศไม่ว่าจะเป็นกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอร์ ดังเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมาย ได้แก่ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส ก็ตาม ไม่มีกฎหมายของประเทศใดที่ปฏิบัติตามแนวความคิดแบบใดแบบหนึ่งเพียงแบบเดียวอย่างเคร่งครัด โดยรูปแบบของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ใช้กันอยู่จริงมักเป็นแบบการผสมระหว่างสองรูปแบบเข้าด้วยกัน ทั้งประเทศต่าง ๆ ยังได้พยายามพัฒนากฎหมายของตนให้ประสานประโยชน์ระหว่าง

---

¹ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายหลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ว่าด้วยการดำเนินคดีในขั้นตอนก่อนการพิจารณา, พิมพ์ครั้งที่ 6 (แก้ไขเพิ่มเติม) (กรุงเทพมหานคร: จีระวิชาการ พิมพ์, 2551), น.1-2.

² เฟิงอ้าง, น.2.

แนวความคิดทั้งสองให้มีจุดสมดุลหรือดุลยภาพเพื่อให้ทั้งประสิทธิภาพในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมและการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนดำเนินควบคู่กัน

ตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยที่มีการแก้ไขตลอดมานั้น ถือเป็นพัฒนาการที่ดีทางกฎหมาย โดยเฉพาะในเรื่องการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลในคดีอาญา แต่อย่างไรก็ตามในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบัจจุบัน ยังมีบางมาตราที่มีการวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการบัญญัติกฎหมายในลักษณะที่เป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้กระทำ ความผิดมากขึ้นไป ซึ่งอาจส่งผลทำให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดยากขึ้น โดยเฉพาะประเด็นเรื่องการรับฟังถ้อยคำของผู้ถูกจับในชั้นจับกุม ในมาตรา 84 วรรคท้าย ซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ที่มีมาตรการบัญญัติรับรองในหลักเกณฑ์ที่ว่า ถ้อยคำของผู้ถูกจับในชั้นจับกุมนั้น ห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดได้ กล่าวคือ ถ้อยคำใดๆที่ได้มาในชั้นจับกุม โดยหลักการแล้วกฎหมายห้ามมิให้รับฟัง เว้นแต่ในกรณีที่เป็นถ้อยคำอื่นซึ่งจะรับฟังได้ต่อเมื่อได้มีการแจ้งสิทธิแล้ว ผู้บัญญัติกฎหมายนั้นมิได้ประสงค์ มุ่งที่จะคุ้มครองบุคคลใน กระบวนการยุติธรรมทางอาญาให้ได้รับการคุ้มครองในสิทธิของตนอย่างเต็มรูปแบบ ตั้งแต่ชั้นแรกของการกระบวนกร คือ ในชั้นจับกุม ผู้ถูกจับจะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายทั้งรัฐธรรมนูญ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอย่างเต็มที่ เพื่อป้องกันมิให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการใดที่เป็นการละเมิดต่อกฎหมาย ให้ผู้ถูกจับกล่าวถ้อยคำที่เป็นประโยชน์ต่อรูปคดี

หลักเกณฑ์ในการรับฟังถ้อยคำของผู้ถูกจับ ในชั้นจับกุมนี้ มีข้อสังเกตว่าโดยเฉพาะในส่วนที่เป็นหลักการรับฟังถ้อยคำที่เป็นคำรับสารภาพแล้ว มีหลักเกณฑ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก แตกต่างไปจากหลักกฎหมายเดิม คือหากเป็นคำรับสารภาพในชั้นจับกุม ห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับอย่างเด็ดขาด โดยถือเป็นบทตัดพยานบทหนึ่ง และการที่มาตรา 84 วรรคท้าย บัญญัติเช่นนี้ ยังเป็นการคุ้มครองในสิทธิของผู้ถูกจับที่จะไม่ให้ถ้อยคำเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง อันอาจทำให้ตนถูกฟ้องคดีอาญา (Privilege against self-incrimination) ซึ่งโดยผลของกฎหมายแล้วถือว่าเป็นถ้อยคำที่ให้ออกมาโดยไม่สมัครใจ จึงรับฟังไม่ได้ แม้ว่าตามความเป็นจริงผู้ถูกจับกุมจะให้ถ้อยคำออกมาโดยสมัครใจเพียงใดก็ตาม

มีข้อสังเกตว่า ในการบัญญัติกฎหมายที่ห้ามมิให้รับฟังคำรับสารภาพเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับอย่างเด็ดขาด คือไม่ให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน โดยไม่มีข้อยกเว้นใดๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าเจ้าพนักงานจะแจ้งให้ผู้ถูกจับทราบถึงสิทธิของผู้ถูกจับที่จะไม่ให้การหรือให้การก็ได้และสิทธิอื่นๆแล้วก็ตาม และแม้ว่าคำรับสารภาพของผู้ถูกจับว่าตนได้กระทำความผิดนั้น ผู้ถูกจับจะให้ถ้อยคำออกมาโดยสมัครใจเพียงใดก็ตาม ดังกล่าวนี้นี้ ย่อมเกิด

ปัญหาทั้งทางทฤษฎี และทางปฏิบัติมากมายหลายประการ กล่าวคือ หลักเกณฑ์ตามบทบัญญัติที่ห้ามมิให้รับฟังนั้น ไม่สามารถอธิบายถึงหลักเกณฑ์ หรือทฤษฎีที่มารองรับหลักการในบัญญัติกฎหมายได้ ดังนั้นจากบทบัญญัติดังกล่าวจึงปัญหาว่าเป็นบทบัญญัติของกฎหมายมีความเหมาะสมกับการใช้บังคับหรือไม่ ทั้งการบังคับใช้แล้วมีผลดีผลเสียประการใดบ้าง และการบัญญัติกฎหมายดังกล่าวถือเป็นการแทรกแซงอำนาจตุลาการโดยอำนาจนิติบัญญัติในเรื่องความเป็นอิสระในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลหรือไม่

หากศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ จะพบว่าในกรณีที่เป็นถ้อยคำรับสารภาพตามหลักกฎหมายของต่างประเทศ ไม่ว่าจะสหรัฐอเมริกา อังกฤษ เยอรมนี และฝรั่งเศส มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีได้หรือไม่นั้น ใช้หลักในการพิจารณาเช่นเดียวกับพยานหลักฐานอื่นๆในคดี แต่อาจมีความแตกต่างกันบ้างในรายละเอียดตามเงื่อนไขในกฎหมายของแต่ละประเทศนั้นๆ

ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศอังกฤษ แม้จะเป็นประเทศในกลุ่ม คอมมอนลอว์ (Common law) เหมือนกันก็ตาม แต่เงื่อนไขในการรับฟังถ้อยคำที่เป็นคำรับสารภาพมีความแตกต่างกัน โดยประเทศสหรัฐอเมริกานั้นให้ความสำคัญกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนเป็นอย่างมาก หลักกฎหมายในเรื่องการรับฟังถ้อยคำของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะหากเป็นคำรับสารภาพด้วยแล้ว นอกจากจะต้องกระทำโดยสมัครใจ (Voluntariness) คือ คำรับสารภาพนั้นต้องได้มาโดยไม่มีการบังคับ ชูเชิญ หลอกลวง หรือให้สัญญาในประการใดๆ ยังมีเงื่อนไขในเรื่องการแจ้งสิทธิต่างๆ ตาม Miranda warning ให้แก่ผู้ต้องหารับทราบ อันถือเป็นมาตรการสำคัญประการหนึ่งที่จะส่งผลถึงการรับฟังคำรับสารภาพนั้นๆด้วย ส่วนประเทศอังกฤษนั้น มีหลักเกณฑ์ว่าพยานหลักฐานทุกชนิดที่เกี่ยวข้องกับคดีนั้นย่อมรับฟังได้ แต่ศาลมีดุลพินิจที่จะไม่รับฟังพยานหลักฐานในกรณีที่เห็นว่าเป็นการไม่ยุติธรรมได้ โดยการใช้อดุลพินิจในการไม่รับฟังนั้นเป็นไปอย่างจำกัดและมุ่งที่จะใช้ในสถานการณ์พิเศษจริงๆ³ กล่าวคือศาลจะใช้อดุลพินิจตัดพยานหลักฐานเฉพาะกรณีที่ศาลจำเป็นต้องกระทำเพื่อรักษาและปกป้องสิทธิที่สำคัญของผู้ต้องหาเท่านั้น หากว่าพยานหลักฐานใด เกิดขึ้นโดยมิชอบด้วยกฎหมายแล้ว ย่อมทำให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้

---

³มโน ซอศรีสาคร, "การรับฟังพยานหลักฐานที่ได้จากการจับ คั่น ยึด โดยมีขอบ:ศึกษาเฉพาะพยานวัตถุและพยานเอกสาร," (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539), น.55.

คำรับสารภาพก็ต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์นี้เช่นกัน คือหากว่าคำรับสารภาพนั้นได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายแล้ว ศาลต้องไม่รับฟังและไม่อาจใช้ดุลพินิจที่จะรับฟังคำรับสารภาพที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายนั้นๆ ได้

ส่วนประเทศในกลุ่มซีวิลลอว์ (Civil law) ได้แก่ ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศสแล้ว มิได้มีการแบ่งประเภทของคำรับออกเป็น คำรับในศาล หรือ คำรับนอกศาล ดังเช่นการแบ่งตามประเทศในกลุ่มคอมมอนลอว์ แต่ประเทศเยอรมนี มีหลักเกณฑ์การรับฟังคำรับสารภาพ ตามหลักเกณฑ์ในการรับฟังพยานหลักฐานทั่วไป คือพยานหลักฐานที่ได้มาโดยการขู่เข็ญหรือหลอกลวง เป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบห้ามมิให้รับฟัง และในประเทศฝรั่งเศส หลักกฎหมายเรื่องการรับฟังถ้อยคำ เป็นไปตามหลักเกณฑ์ทั่วไปในการรับฟังพยานหลักฐานเช่นเดียวกับประเทศเยอรมนี ที่ไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยวิธีการที่ไม่ชอบ คือ พยานหลักฐานที่ได้รับมาโดยใช้ความรุนแรง และได้รับมาโดยการหลอกลวงละเมิดสิทธิในการต่อสู้คดี ได้แก่ คำรับสารภาพที่ได้จากการทรมาน หรือใช้กำลังโดยเจ้าหน้าที่ โดยวิธีการที่ผิดกฎหมายหรือโดยไม่สุจริต เป็นต้น

ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากกฎหมายของต่างประเทศแล้ว อาจสรุปได้ว่า คำรับสารภาพถือเป็นพยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่สามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีได้ ตราบเท่าที่คำรับสารภาพนั้นชอบด้วยกฎหมาย คือไม่มีการขู่เข็ญ หลอกลวงเพื่อให้ได้มาซึ่งคำรับสารภาพนั้น หรือมีการแจ้งสิทธิในประการต่างๆ แก่ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาทราบแล้ว

นอกจากนี้การรับฟังถ้อยคำของผู้ถูกจับ ในชั้นจับกุมนี้ นอกจากถ้อยคำที่เป็นคำรับสารภาพแล้ว กฎหมายยังได้กำหนดหลักเกณฑ์ในกรณีที่รับฟังถ้อยคำอื่นไว้ ว่าถ้าเป็นถ้อยคำอื่นจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับได้ ต่อเมื่อได้มีการแจ้งสิทธิครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายแล้ว ซึ่งได้แก่สิทธิในประการเหล่านี้ คือ ผู้ถูกจับจะต้องได้รับแจ้งว่าเขามีสิทธิที่จะให้การหรือไม่ให้การก็ได้ และถ้อยคำของผู้ถูกจับนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ ทั้งผู้ถูกจับมีสิทธิที่จะพบและปรึกษาทนายความ และผู้ถูกจับยังสามารถติดต่อกับญาติหรือผู้ซึ่งผู้ถูกจับไว้วางใจ เพื่อแจ้งให้ทราบถึงการจับกุม และสถานที่ที่ถูกควบคุมตนเอง

ดังนั้น ถ้อยคำอื่นหากมิได้มีการแจ้งสิทธิ ย่อมรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ เพราะเป็นถ้อยคำที่ได้มาโดยมิชอบ แต่เนื่องจากบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยพยานหลักฐาน มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง ตามมาตรา 226/1 ที่ว่า "...พยานหลักฐานใดเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำที่มิชอบ หรือเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานหลักฐานนั้น เว้นแต่

การรับฟังพยานหลักฐานนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อการอำนวยความสะดวกความยุติธรรมมากกว่าผลเสียอันเกิดจากผลกระทบต่อมาตรฐานของระบบงานยุติธรรมทางอาญาหรือสิทธิเสรีภาพพื้นฐานของประชาชน...”

ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายมาตราดังกล่าวแล้ว เห็นได้ว่าศาลสามารถมีดุลพินิจในการพิจารณาพยานหลักฐานใดๆ ในคดีได้มากกว่าเดิม แต่อย่างไรก็ตามการจะชี้ชัดว่าพยานหลักฐานใดเข้าข่ายยกเว้น คือใช้รับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีได้นั้น ยังเป็นกรณีที่ต้องพิจารณาก่อนว่า จะเป็นประโยชน์ต่อการอำนวยความสะดวกความยุติธรรม มากกว่าผลเสียอันเกิดจากผลกระทบต่อมาตรฐานของระบบงานยุติธรรมทางอาญาหรือสิทธิเสรีภาพพื้นฐานของประชาชนหรือไม่ นอกจากนี้มาตรฐานของระบบงานยุติธรรมทางอาญา มีความหมายครอบคลุมมากน้อยเพียงใด

ผู้เขียนจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแนวทางของบทบัญญัติกฎหมายไทยในเรื่องหลักเกณฑ์การรับฟังพยานหลักฐานที่เป็นถ้อยคำของผู้ถูกจับ ในชั้นจับกุมนี้ โดยเปรียบเทียบกับหลักกฎหมายของต่างประเทศ ว่ามีความเหมือน หรือความแตกต่างกันอย่างไร เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84 วรรคท้ายนี้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงแนวคิดเกี่ยวกับการรับฟังถ้อยคำของผู้ถูกจับในชั้นจับกุม ที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยว่ามีการอ้างอิงหรือที่มาจากหลักการใด โดยพิจารณาศึกษาเปรียบเทียบกับทฤษฎีและหลักกฎหมายอันเป็นที่ยอมรับของนานาอารยประเทศ

2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงผลกระทบต่อการใช้กฎหมายดังกล่าว ว่ามีข้อดีและข้อเสียอย่างไร รวมทั้งผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อบุคคลในกระบวนการยุติธรรม ไม่ว่าจะเป็นผู้พิพากษา อัยการ ทนายความ ตำรวจ และผู้ถูกจับในคดีอาญา ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ

3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ ว่าหลักเกณฑ์ตามบทบัญญัตินี้จะขัดต่อความเป็นอิสระในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลหรือไม่

4. เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84 วรรคท้ายนี้ ต่อไป

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

จากการบัญญัติกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84 วรรคท้าย เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การรับฟังถ้อยคำของผู้ถูกจับ ในชั้นจับกุมดังกล่าว มีปัญหาทั้งทางทฤษฎี และทางปฏิบัติมากมายหลายประการ คือ ตามหลักเกณฑ์ของบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวนี้ ไม่สามารถอธิบายได้ว่ามีพื้นฐานตามแนวความคิดหรือทฤษฎีที่นานาอารยประเทศใช้ในการรับฟังพยานหลักฐานอย่างไร รวมถึงในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว อาจส่งผลกระทบต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมได้ รวมถึงความเป็นอิสระที่รับฟังพยานหลักฐานใด ๆ ของศาล

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ศึกษาถึงการรับฟังพยานหลักฐานประเภทถ้อยคำของผู้ถูกจับ ที่ได้ให้ถ้อยคำไว้ในชั้นจับกุม พร้อมทั้งผลกระทบของถ้อยคำรับสารภาพ และถ้อยคำอื่น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84 วรรคท้าย อันส่งผลต่อการรับฟังพยานหลักฐานแห่งคดี และความเป็นอิสระในการรับฟังพยานหลักฐานของศาล โดยเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์ในกฎหมายของต่างประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส

1.5 วิธีการศึกษา

การศึกษานี้เป็นแบบการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ทั้งที่เป็นตำราทางกฎหมาย บทความทางวิชาการ บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ.2547 รวมทั้งเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนคำพิพากษาศาลฎีกา เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการอธิบายหลักการรับฟังถ้อยคำของผู้ถูกจับ ในชั้นจับกุมนี้

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษานี้ ทำให้ทราบถึงเหตุผลและความจำเป็น ของหลักการพื้นฐานในเรื่องการรับฟังพยานหลักฐานในคดี ว่ามีพื้นฐานจากแนวความคิดหรือทฤษฎีใดที่ใช้ในการอธิบายกฎหมายดังกล่าว อันจะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุง แก้ไขหลักกฎหมายของไทยในเรื่องการรับฟังพยานหลักฐานประเภทถ้อยคำนี้ ให้มีความสอดคล้องกับหลักกฎหมายที่นานาอารยประเทศยอมรับ และยังทำให้บทบัญญัติของหลักกฎหมายมีความยืดหยุ่นและประสิทธิภาพในการบังคับใช้อย่างแท้จริงยิ่งขึ้น